

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

D E C I Z I A nr. 3513

Dosar nr.4059/2/2012

Ședința publică de la 30 septembrie 2014

Președinte:	.X.	- judecător
	.X.	- judecător
	.X.	- judecător
	.X.	- magistrat-asistent

////////////////////

S-au luat în examinare recursurile declarate de pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. – Administrația Finanțelor Publice a Sectorului .X. împotriva sentinței civile nr. .X. din 5 octombrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilierul juridic .X., și intimatul reclamant .X., prin avocatul .X., lipsă fiind celelalte recurente.

Procedura completă.

S-a prezentat referatul cauzei, arătându-se că recursurile sunt formulate în termenul legal și scutite de plata taxelor de timbru, după care Curtea, constatând pricina în stare de judecată, a acordat părților prezente cuvântul cu privire la recursuri.

Reprezentantul recurenteii Agenția Națională de Administrare Fiscală a solicitat admiterea recursului și modificarea sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii formulate de reclamant, ca neîntemeiată, pentru motivele și argumentele prezentate în scris; de asemenea, a solicitat admiterea și a celorlalte două recursuri.

Reprezentantul intimatului a solicitat respingerea recursurilor și menținerea sentinței atacate, ca fiind temeinică și legală, făcând referire la

motivele și argumentele prezentate pe larg în concluziile scrise depuse la dosar; în acest sens, a arătat, în esență, că în mod corect a reținut prima instanță că cesiunea de drepturi de autor nu poate fi considerată o vânzare de mărfuri și nu poate reprezenta o activitate de prestări servicii, pentru a fi purtătoare de TVA; în sprijinul susținerilor sale, a invocat jurisprudența C.J.U.E. și principiul prevalenței dreptului european asupra celui național; de asemenea, a solicitat respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., ca neîntemeiată.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursurilor de față:

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Hotărârea instanței de fond

Prin sentința civilă nr. .X. din 5 octombrie 2012, Curtea de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamantul .X. în contradictoriu cu pârătele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. – Administrația Finanțelor Publice Sector .X., a anulat Decizia nr. 461/29.11.2011 emisă de ANAF – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Decizia de impunere nr. .X./31.01.2011 emisă de pârâta A.F.P. Sector .X. și Raportul de inspecție fiscală nr. .X./ 31.01.2011 încheiat de A.F.P. Sector .X..

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut următoarele:

În perioadele 02.11.2010 - 30.11.2010 și 20.01.2011 - 31.01.2011, o echipă de inspecție fiscală a Administrației Finanțelor Publice .X. a verificat modul de calcul și declarare a taxei pe valoarea adăugată datorată bugetului consolidat de către reclamant în perioada noiembrie 2006-iulie 2010.

Inspectorii au stabilit că pentru veniturile realizate în perioada amintită mai sus, reclamantul avea obligația de înregistrare și plată a TVA, rezultând din cesiunea de drepturi de autor, considerată de prevederile fiscale, ca fiind prestare de servicii.

Din analiza contractelor reiese că acestea au fost încheiate sub denumirea „contracte de comandă”, respectiv pentru realizarea unor

lucrări de artă monumentală în serviciul instituțiilor publice care au solicitat crearea acestor opere, și anume, „Statuia Ecvestră a Regelui Carol I”, „Monumentul Marii Unirii de la 1918”, „Simfonia neagră și Simfonia Roz”, lucrări de interes general ce aparțin beneficiarilor Ministerul Culturii și Cultelor și Administrația Monumentelor și a Patrimoniului Turistic, cu scopul de a fi puse la dispoziția publicului larg pentru educație culturală și istorică.

În data de 28.02.2011, ulterior comunicării Raportului de inspecție fiscală nr..X./31.01.2011 și a Deciziei de impunere nr..X./ 31.01.2011, reclamantul a formulat contestație împotriva acestor acte administrative fiscale, în conformitate cu prevederile art. 205 Cod procedură fiscală, contestație prin care a învederat organelor fiscale că, potrivit art. 141 alin. (1) lit. k și m din Codul fiscal, veniturile încasate ca urmare a activității cultural artistice efectuate pentru instituții publice și în interes general, sunt scutite de la plata TVA, astfel cum a fost asigurat de altfel, chiar de către Ministerul Culturii și Cultelor și Administrația Monumentelor și a Patrimoniului Turistic la data încheierii contractelor de comandă cu aceste instituții.

Lucrările de artă au fost efectuate la comanda expresă a beneficiarilor, aceștia fiind finanțatorii exclusivi ai operelor din fonduri bugetare, iar sumele încasate nu au reprezentat venituri nete, ci brute, astfel cum reiese și din cuprinsul contractelor amintite, aceste lucrări realizându-se pe etape, în funcție de fiecare activitate în parte (realizare machetă, turnare în bronz, amenajare și amplasare a monumentului) și de costurile materiilor prime, al materialelor și a tuturor celorlalte bunuri și servicii necesare realizării comenzii.

Prin Decizia nr. 461/29.11.2011, pârâta ANAF - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor a soluționat contestația înregistrată sub nr.906393/2011, întemeiată pe dispozițiile art. 205 Cod procedură fiscală, respingând ca neîntemeiată contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. .X./31.01.2011 pentru suma totală de .X. lei, reprezentând taxă pe valoare adăugată în sumă de .X. lei și accesorii în sumă de .X. lei aferente acesteia, fără a se pronunța și asupra legalității raportului de inspecție fiscală, astfel cum se solicitase prin contestația formulată.

Pentru a se pronunța astfel, pârâta a reținut că reclamantul a desfășurat activități economice supuse taxei pe valoarea adăugată, respectiv, efectuarea unor lucrări de artă monumentală și cesiunea drepturilor de autor asupra acestora către Ministerul Culturii și Cultelor și

Administrația Monumentelor și a Patrimoniului Turistic, dobândind astfel calitatea de persoană impozabilă, fără a solicita înregistrarea ca plătitor de TVA după depășirea plafonului de venituri realizate din operațiuni impozabile în decursul unui an calendaristic, înlăturând apărările și argumentele învederate prin contestația formulată.

Coroborând prevederile Codului fiscal în vigoare la data emiterii actelor administrative atacate, respectiv anul 2011, (art. 126, art. 127 și art.152) rezultă că, pentru a fi purtătoare de TVA, o operațiune trebuie să fie o vânzare de bunuri sau o prestare de servicii, care are caracter economic și de continuitate și care este efectuată de către o persoană impozabilă. Cesiunea de drepturi de autor nu poate fi o vânzare de mărfuri și nici nu poate reprezenta o activitate de prestări servicii, fiind în realitate o operațiune distinctă de acestea.

Prin cesiunea de drepturi de autor se conferă beneficiarului exclusivitatea exploatării operei de creație intelectuală, iar autorul își asumă obligația de a nu face acte sau fapte de natură a tulbura exploatarea operei de către cesionar, în schimbul acestei abțineri, autorul primește un preț, însă fără a se transfera cesionarului drepturile nepatrimoniale, respectiv paternitatea operei, ci doar drepturile patrimoniale asupra acesteia.

Așadar, cesiunea de drepturi de autor, nu se poate asimila cu vânzarea de bunuri, deoarece drepturile de proprietate intelectuală nu sunt bunuri corporale, ci valori incorporeale.

Totodată, cesiunea de drepturi de autor nu poate fi asimilată nici cu prestările de servicii, întrucât nu presupune o activitate în favoarea beneficiarului, această soluție fiind de altfel prezentată și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Prin hotărârea C-533/07 Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch împotriva Gisela Weller-Lindhorst a Curții de Justiție a Uniunii Europene, s-a statuat în mod expres că cesiunea de drepturi de proprietate intelectuală nu este o prestare de servicii în sensul Regulamentului nr.44/2001 cu privire la competența de soluționare a litigiilor în dreptul Uniunii Europene.

Astfel cum a reținut și Curtea, cu toate că art. 50 din Tratat, privind libera circulație a serviciilor și Directiva cu privire la TVA din 2006 fac referire la cesiunea de drepturi de autor ca fiind inclusă în categoria largă a prestărilor de servicii, Curtea a interpretat actele de drept comunitar european în sensul că, includerea cesiunii drepturilor de autor în categoria

prestărilor de servicii s-a făcut doar cu scopul de a permite persoanelor implicate în astfel de operațiuni să beneficieze de liberalitățile stabilite de Tratat, însă operațiunea, fiind în realitate, esențial diferită de prestările de servicii private din perspectiva Regulamentului nr. 44/2001.

Mai mult decât atât, astfel cum în mod corect s-a statuat de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, Directiva relativă la TVA, noțiunea de prestări servicii este o definiție negativă, care prin natura sa este în mod necesar largă, întrucât aceasta este definită drept o operațiune care nu constituie o livrare de bunuri, în această directivă se menționează, ca operațiuni purtătoare de TVA doar vânzările de bunuri și prestările de servicii, dar condițiile în care se aplică în mod efectiv TVA sunt caracterul economic și de continuitate al operațiunii și efectuarea acesteia de către o persoană impozabilă.

Din acest punct de vedere, textul din Codul fiscal, conform căruia cesiunea de drepturi de autor este calificată drept prestare de servicii apare ca fiind o implementare incorectă a Directivei, ceea ce dă naștere aplicării directe a acesteia în dreptul intern.

Totodată, Curtea are competența de a da o interpretare oficială și obligatorie a dreptului Uniunii Europene, ceea ce presupune că interpretarea dată de aceasta în Hotărârea C-533/07 Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch împotriva Gisela Weller-Lindhorst din 23.04.2009, citată mai sus, potrivit căreia, cesiunea de drepturi de autor nu este o prestare de servicii, este obligatorie pentru instanțele și autoritățile naționale. Mai mult decât atât, potrivit art.148 alin.(2) din Constituția României, dreptul comunitar european are prioritate la aplicare față de dispozițiile interne, așa încât, instanța română este obligată să lase neaplicat textul din Codul fiscal ce consideră cesiunea de drepturi de autor drept o prestare de servicii.

Operațiunile ce pot fi supuse TVA au un caracter economic și de continuitate, iar dacă unei operațiuni, în speță, cesiunea de drepturi de autor, îi lipsește regularitatea specifică unei afaceri și riscul ce și-l asumă cel ce prestează o astfel de activitate, activitatea respectivă trebuie exclusă din sfera de aplicare a prevederilor privind TVA. Autorul care cedează creația artistică nu desfășoară prin această cesiune o activitate economică, întrucât activitatea în sine este reprezentată de creația intelectuală, iar nu cesiunea, și chiar în măsura în care se încasează periodic o sumă de bani din cesiunea drepturilor de autor, nu se poate afirma că prin aceasta se

desfășoară o activitate continuă, întrucât autorul își asumă obligația de a nu împiedica exploatarea și valorificarea de către cesionar a operei.

Aplicarea de TVA unor contracte de cesiune de drepturi de autor, precum și aplicarea retroactivă a TVA cu impunerea de penalități, contravine jurisprudenței CEDO.

În cauza *Silver contra Marii Britanii*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că nu este lege în sensul Convenției (așadar, se înlătură de la aplicare, potrivit art. 20 din Constituția României), legea care nu permite cetățeanului să își ordoneze comportamentul în așa fel încât să respecte legea. De asemenea, nu se respectă condițiile încrederii în actul normativ respectiv și ale predictibilității aplicării sale de către autoritățile care schimbă intempestiv modul în care interpretează și aplică legea, mai cu seamă cea din domeniul fiscal.

2. Cererile de recurs

Împotriva sentinței civile nr. .X. din 5 octombrie 2012 pronunțată de Curtea de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, au declarat recurs, în termen legal, pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. – Administrația Finanțelor Publice .X., Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Recursul declarat de pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. în reprezentarea Administrației Finanțelor Publice .X., s-a întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, în temeiul cărora s-a solicitat modificarea hotărârii atacate, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Recurenta-pârâtă a reluat explicațiile și argumentele formulate în fața instanței de fond, arătând, în esență, că activitatea desfășurată de către reclamant, respectiv cesiunea drepturilor de autor către Ministerul Culturii și Cultelor și Administrația Monumentelor și a Patrimoniului Turistic asupra operelor de artă monumentală realizate, reprezintă o prestare de servicii efectuată cu plată, conform prevederilor art.127 alin.1 și 2 și art.129 alin.1 și 3 din Codul fiscal, în forma aplicabilă în perioada verificată.

În susținerea cererii de recurs, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a invocat motivul de recurs prevăzut de dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, arătând că hotărârea pronunțată a fost dată cu aplicarea greșită a legii, pentru următoarele argumente:

Intimatul îndeplinește toate cerințele prevăzute de art. 126 din Codul fiscal pentru a fi considerată persoană impozabilă din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată.

Conform prevederilor legale în vigoare în perioada supusă inspecției fiscale (01.10.2006 - 31.07.2010), cesiunea drepturilor de autor reprezintă o prestare de servicii și în consecință, activitatea desfășurată de intimat reprezintă o prestare de servicii efectuată cu plată, astfel că intimatul, desfășurând activități economice în sensul taxei pe valoarea adăugată, în speță, activitățile prestatorilor de servicii, a dobândit calitatea de persoană impozabilă.

Instanța de fond a apreciat greșit aplicabilitatea Hotărârii C-533/07 Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch împotriva Gisela Weller Lindhorst.

La emiterea Deciziei nr. 461/29.11.2011 au fost avute în vedere dispozițiile legale aplicabile în perioada supusă verificării și care stipulează în mod expres faptul că cesiunea drepturilor de autor reprezintă o prestare de servicii.

Mai mult, începând cu data aderării României la Uniunea Europeană, Directiva a 6-a cu privire la TVA a fost transpusă în dreptul intern, astfel încât, nu poate fi invocat art. 148 alin. 2 din Constituția României, nefiind vorba de norme de drept diferite, dintre care să primeze dreptul comunitar, ci de aceeași normă europeană care a fost încorporată în dreptul național.

În ceea ce privește obligativitatea înregistrării ca plătitor de TVA, în cauză sunt incidente prevederile art. 152 și art. 153 alin. 1-3 din Codul fiscal, precum și pct. 56 din H.G. nr. 44/2004.

În condițiile în care contribuabilul nu și-a respectat obligațiile ce-i reveneau cu privire la înregistrarea ca plătitor de TVA, organele fiscale, înainte de înregistrare vor solicita TVA pentru perioada anterioară în care contribuabilul ar fi trebuit să o colecteze, pentru perioada cuprinsă între data la care avea obligația să se înregistreze ca plătitor de TVA și data constatării abaterii.

Recursul declarat de pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. s-a întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 5 și 9 din Codul de procedură civilă.

În critica formulată potrivit art. 304 pct. 5 Cod procedură civilă, pârâta a solicitat casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleși instanțe, motivat de nelegala citare a pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X. la judecata în fond a

pricinii, fapt de natură a-i produce o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului de procedură viciat.

În susținerea motivului de recurs prevăzut de dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, pârâta a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive, arătând că nu este emitentul niciunuia dintre actele administrative contestate de reclamant.

S-a mai învederat că Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X. administrează doar persoanele juridice contribuabili mijlocii, cu domiciliul fiscal în municipiul .X., conform Ordinului Președintelui ANAF nr. 2731/2010, iar reclamantul fiind persoană fizică, este contribuabil mic aflat în administrarea Administrației Financiare Sector 3, unde își are sediul fiscal.

3. Considerentele Înaltei Curți asupra recursurilor declarate în cauză

Analizând actele și lucrările dosarului, sentința recurată în raport de motivele de recurs formulate și din oficiu, în limitele prevăzute de art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte reține următoarele:

Primul motiv de recurs invocat de către pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., în baza art. 304 pct. 5 Cod procedură civilă, este nefondat.

Din actele dosarului se constată că pe parcursul soluționării cauzei în primă instanță, atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X. a fost legal citată la sediul acestei instituții, situat în str. .X. nr. .X., .X., .X., conform dovezilor de îndeplinire a procedurii de citare, aflate la filele 41 și 133 din dosarul instanței de fond.

Prin urmare, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului .X. a fost legal citată la termenele de judecată acordate în cauză și a avut posibilitatea de a cunoaște pretențiile formulate de reclamant și de a-și pregăti apărarea în mod corespunzător, fiind asigurate garanțiile dreptului la un proces echitabil.

Înalta Curte constată că este fondat motivul de recurs formulat de pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., în temeiul art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, prin care a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive.

Calitatea procesuală pasivă presupune existența unei identități între persoana pârâtului și persoana careia îi incumbă obligația corelativă dreptului dedus judecătii.

În cauză, actele administrative fiscale a căror anulare se solicită, sunt întocmite de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, emitent al deciziei de soluționare a contestației și de către Administrația Finanțelor Publice .X., emitent al raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere.

Din această perspectivă, reținând că reclamantul nu a justificat calitatea procesuală pasivă a pârâtei Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., Înalta Curte va admite excepția analizată și va respinge acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu această pârâtă, ca fiind îndreptată împotriva unei persoane lipsită de calitate procesuală pasivă.

Criticile formulate pe fondul pricinii de către pârătele Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. în reprezentarea Administrației Finanțelor Publice .X., în baza art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, sunt întemeiate, constatându-se că instanța de fond a aplicat în mod greșit legislația referitoare la operațiunile purtătoare de TVA, în raport cu elementele de fapt ale cauzei, care nu au fost supuse unei analize coroborate față de întregul material probator administrat de părți.

Astfel, prin Raportul de inspecție fiscală nr. .X./31.01.2011 și Decizia de impunere nr..X./ 31.01.2011 emise de Administrația Finanțelor Publice .X. .X., s-a stabilit în sarcina reclamantului TVA de plată în cuantum de .X. lei, pentru operațiunile desfășurate în perioada 2006 - 2010, întrucât acesta a depășit plafonul legal de scutire de .X. lei, fără a se înregistra și a plăti TVA aferentă acestor tranzacții.

Organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada 01.10.2006 – 31.07.2010, persoana fizică .X. a realizat venituri din efectuarea unor lucrări de artă monumentală și cedarea drepturilor de autor și drepturilor conexe, în baza unor contracte încheiate cu Ministerul Culturii și Cultelor și cu Administrația Monumentelor și a Patrimoniului Turistic.

Conform contractelor menționate, beneficiarul comandă și autorul se obligă să execute lucrările de artă care intră în proprietatea beneficiarului împreună cu drepturile de autor și drepturile conexe, în urma acestora reclamantul realizând, în perioada 2006-2010, venituri brute în sumă totală de .X. lei.

Organele fiscale au constatat că reclamantul este persoană impozabilă din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată, precum și faptul că activitatea desfășurată de acesta intră în sfera de aplicare a TVA,

nefiind o operațiune scutită de plata respectivei taxe, conform dispozițiilor art. 141 alin. 1 și alin. 2 din Codul fiscal.

Prin Decizia nr. 461/29.11.2011 emisă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, s-a respins contestația administrativă formulată de reclamant, ca neîntemeiată, soluție pe care Înalta Curte o apreciază ca fiind legală și temeinică.

În legislația fiscală națională, operațiunile care intră în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată sunt prevăzute de art. 126 alin. 1 din Codul fiscal.

Potrivit art.126 alin.1 din Codul fiscal, în forma aplicabilă în perioada verificată, în sfera de aplicare a TVA se cuprind livrările de bunuri sau prestările de servicii efectuate cu plată pe teritoriul României, în condițiile în care sunt realizate de o persoana impozabilă, astfel cum este definită la art.127 alin.1 Cod fiscal, iar livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor rezultă din una dintre activitățile economice prevăzute de art. 127 alin. 2 Cod fiscal.

În mod greșit, instanța de fond a reținut că cesiunea de drepturi de autor nu poate fi asimilată cu vânzarea de bunuri și nici cu prestările de servicii.

Astfel, conform art. 129 alin. 1 și alin. 3 lit. b din Codul fiscal, forma în vigoare în perioada 26.08.2006 – 31.12.2006, „(1) Se consideră prestare de servicii orice operațiune care nu constituie livrare de bunuri. (3) Prestările de servicii cuprind operațiuni cum sunt: b) transferul și/sau transmiterea folosinței drepturilor de autor, brevetelor, licențelor, mărcilor comerciale și a altor drepturi similare;”.

În perioada 01.01.2007 - 31.11.2009, aceste dispoziții legale au fost menținute, cu precizarea că, potrivit art. 129 alin. 1 din Codul fiscal, „Se consideră prestare de servicii orice operațiune care nu constituie livrare de bunuri, așa cum este definită la art. 128.”

Începând cu data de 01.01.2010, art. 129 alin. 1 Cod fiscal a fost menținut în forma redată mai sus, iar art. 129 alin. 3 lit. b din Codul fiscal are următorul conținut: „(3) Prestările de servicii cuprind operațiuni cum sunt: b) „cesiunea bunurilor necorporale, indiferent dacă acestea fac sau nu obiectul unui drept de proprietate, cum sunt: transferul și/sau cesiunea drepturilor de autor, brevetelor, licențelor, mărcilor comerciale și a altor drepturi similare;”.

În conformitate cu prevederile legale menționate, se constată că cesiunea drepturilor de autor către Ministerul Culturii și Cultelor și Administrația Monumentelor și a Patrimoniului Turistic, asupra operelor de artă monumentală realizate, reprezintă o prestare de servicii efectuată cu plată, reclamantul dobândind calitatea de persoană impozabilă.

Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene avută în vedere de către instanța de fond la definirea noțiunii de cesiune de drepturi de autor, nu poate fi reținută ca relevantă pentru soluționarea favorabilă a cererii reclamantului de scutire de la plata taxei pe valoarea adăugată pentru activitățile realizate, întrucât vizează o altă situație de fapt decât aceea reținută în prezenta cauză.

Astfel, se constată că în cauza C-533/07 Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch împotriva Gisela Weller-Lindhorst, interpretarea noțiunii de „prestare de servicii” s-a făcut în contextul examinării dispozițiilor Regulamentului nr. 44/2001, ce vizează stabilirea normelor de competență judiciară aplicabile în materie contractuală și implicit, a contractelor de prestări de servicii, ipoteză distinctă de situația de fapt ce face obiectul litigiului dedus judecății, ce privește încadrarea cesiunii de drepturi de autor în categoria prestărilor de servicii, care reprezintă activități economice supuse taxei pe valoarea adăugată.

De altfel, în cauza menționată s-a statuat că noțiunea de „prestare servicii”, care figurează la articolul 5 punctul 1 litera (b) din Regulamentul nr. 44/2001, nu trebuie interpretată din perspectiva definiției noțiunii de „servicii”, rezultată din directivele comunitare în materie de TVA.

De asemenea, sunt eronate argumentele primei instanțe care analizează cesiunea drepturilor de autor și prin prisma îndeplinirii condiției referitoare la caracterul de continuitate al activității economice, reținându-se că în raport de prevederile art. 127 alin. 1 și 2 din Codul fiscal, caracterul de continuitate al veniturilor obținute vizează numai activitățile economice constând în exploatarea bunurilor corporale sau necorporale.

Începând cu data de 01.01.2007, potrivit art.161² din Codul fiscal, dispozițiile Titlului VI din Codul fiscal referitoare la taxa pe valoarea adăugată au transpus Directiva cu privire la TVA în dreptul intern, astfel încât, nu ne aflăm în prezența unui conflict între normele naționale și cele comunitare, pentru a se da eficiență principiului preeminenței dreptului comunitar.

Prin urmare, în speță, având în vedere că reclamantul are calitatea de persoană impozabilă, în temeiul dispozițiilor art. 152 și art. 153 din Codul fiscal, coroborate cu prevederile pct. 56 alin. 1 din Normele metodologice de aplicare a art. 152 din Codul fiscal, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, în forma în vigoare în perioada verificată, acesta are obligația înregistrării ca plătitor de TVA, întrucât a depășit plafonul de scutire de .X. lei.

Cum reclamantul nu și-a îndeplinit obligația de a se înregistra ca plătitor de TVA în regim normal, în mod legal, organele de inspecție fiscală au făcut aplicarea prevederilor pct. 56 alin. 4 lit. a din H.G. nr. 44/2004 și au constatat că prin depășirea în luna noiembrie 2006 a plafonului de scutire de TVA de .X. lei, reclamantul devine plătitor de TVA începând cu data de 01.01.2007, stabilind în sarcina acestuia TVA de plată în sumă de .X. lei.

Pentru considerentele expuse, reținând legalitatea actelor administrative fiscale contestate, în temeiul dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 și art. 312 alin. (1) – (3) Cod procedură civilă, Înalta Curte va dispune admiterea recursurilor declarate de pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. – Administrația Finanțelor Publice .X., modificarea sentinței atacate, în sensul admiterii excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., cu consecința respingerii acțiunii formulate de reclamant în contradictoriu cu această pârâtă, ca fiind îndreptată împotriva unei persoane lipsită de calitate procesuală pasivă.

Va dispune respingerea acțiunii formulate de reclamant în contradictoriu cu pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. – Administrația Finanțelor Publice .X., ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursurile declarate de pârâtele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. – Administrația Finanțelor Publice a Sectorului .X. împotriva sentinței civile nr. .X. din 5

octombrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Modifică sentința atacată, în sensul că admite excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. și respinge acțiunea formulată de reclamantul .X., în contradictoriu cu aceasta, ca fiind îndreptată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Respinge acțiunea formulată de reclamant, în contradictoriu cu pârătele Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. – Administrația Finanțelor Publice a Sectorului .X., ca neîntemeiată.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 30 septembrie 2014.

JUDECĂTOR,

.X.

JUDECĂTOR,

.X.

JUDECĂTOR,

.X.

MAGISTRAT ASISTENT,

.X.